

Sygn. IV Cz 97/20 p-I

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 14 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SO Agnieszka Derejczyk

Sędziowie: SO Monika Włodarczyk, SO Karol Smaga

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2021 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Społecznej Inicjatywy Narkopolityki

przeciwko Facebook Ireland Limited

o ochronę dóbr osobistych

w przedmiocie zażalenia pozwanego na postanowienie z dnia 11 czerwca 2019 r. w sprawie IV C 608/19

postanawia:

1. oddalić zażalenie
2. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawić sądowi I instancji w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Monika Włodarczyk Agnieszka Derejczyk Karol Smaga

Sygn. akt IV Cz 97/20 p-I

UZASADNIENIE

Pozwem z 7 maja 2019 r. o ochronę dóbr osobistych powód –stowarzyszenie Społeczna Inicjatywa Narkopolityki (dalej także jako: SIN) wniosła o zabezpieczenie roszczenia poprzez nakazanie:

- A. zaprzestania naruszania dóbr osobistych powoda, poprzez bezpodstawne blokowanie lub usuwanie stron, grup i kont zakładanych przez powoda w serwisach Facebook

(dalej także jako: FB) oraz Instagram (dalej także jako: IG) oraz bezprawne blokowanie lub usuwanie treści publikowanych przez powoda na swoich stronach, grupach i kontach na Facebooku i Instagramie,

B. odblokowanie lub przywrócenie wszystkich stron, grup i kont dotychczas założonych przez powoda na Facebooku i Instagramie, a także odblokowanie lub przywrócenie wszelkich treści opublikowanych na tych stronach, grupach i kontach przez powoda wraz ze wszelkimi komentarzami zamieszczanymi pod tymi treściami przez innych użytkowników serwisów Facebook i Instagram, a w szczególności nakazanie pozwanemu odblokowania albo przywrócenia wraz z osobami obserwującymi i lubiącymi:

1. pierwszej strony założonej na FB, to jest strony SinPL w serwisie Facebook usuniętej 14 marca 2018 r.,
2. pierwszej grupy, to jest grupy „SIN- sekcja talerzy” w serwisie Facebook usuniętej 13 marca 2018 r.,
3. drugiej strony założonej na FB, to jest strony „Społeczna Inicjatywa Narkopolityki” w serwisie Facebook usuniętej 15 marca 2018 r.,
4. drugiej grupy, to jest grupy „Talerze” w serwisie Facebook usuniętej jesienią 2018 r.,
5. drugiego konta IG, to jest konta SinTalerze w serwisie Instagram usuniętego 16 stycznia 2019r.,

C. ewentualnie- w przypadku nieuwzględnienia żądania zgłoszonego w pkt. B - nakazanie pozwanemu przechowywania danych zgromadzonych w ramach kanałów komunikacji wymienionych w pkt.B w zakresie pozwalającym na ich pełne przywrócenie w razie uwzględnienia niniejszego powództwa.

W uzasadnieniu wniosku wskazano, iż żądanie pozwu dotyczy ochrony dóbr osobistych powoda w postaci: poczucia pewności i bezpieczeństwa, swobody wypowiedzi oraz rozpoznawalności i reputacji powoda, naruszonych przez usunięcie przez pozwanego treści, jakie powód publikował w zarządzanych przez pozwanego serwisach społecznościowych: Facebook i Instagram. W podstawie faktycznej powód powołał się na usunięcie przez pozwanego kanałów komunikacji powoda, mimo iż służyły działalności legalnej, społecznie pozytywnej i niezakazanej przez regulaminy serwisów; ponadto usunięcia miały charakter arbitralny, a nie podyktowany przepisami prawa lub umowami. Zarzucił, że z uwagi na brak wyjaśnień i reakcji na odwołania powoda, pozwany uniemożliwił powodowi zrozumienie swojej sytuacji i przyczyn ocenzurowania treści. Ponadto usunięcia

ograniczyły liczbę odbiorców powoda z ok. 16.000 do 2000, a pozwany w ten sposób naruszył poczucie bezpieczeństwa i swobodę wypowiedzi powoda.

W konsekwencji powód w pozwie zażądał od pozwanego:

1. zaprzestania naruszania dóbr osobistych przez blokowanie lub usuwanie kont, stron, grup zakładanych na FB i IG oraz blokowania i usuwania treści publikowanych przez powoda na tych kontach, grupach i stronach;

2. nakazania usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych przez odblokowanie lub przywrócenie wszystkich kanałów komunikacji założonych przez powoda w obu serwisach oraz odblokowanie lub przywrócenie wszelkich treści opublikowanych na tych kanałach komunikacji przez powoda wraz ze wszelkimi komentarzami zamieszczanymi pod tymi treściami przez innych użytkowników Facebooka i Instagrama, w szczególności pierwszej i drugiej strony założonej przez powoda na Facebooku, pierwszej i drugiej grupy założonej na Facebooku oraz drugiego konta w serwisie Instagram;

3. nakazanie złożenia oświadczenia z przeprosinami o treści jak w pozwie.

Co do wniosku o zabezpieczenie, powód podał, że zabezpieczenie jest uzasadnione w oparciu o uprawdopodobnione w pozwie dotychczasowe naruszenia dóbr osobistych powoda, co uzasadnia realne zagrożenie kolejnymi naruszeniami. Zagrożenie takie polega na ryzyku kolejnych blokad oraz usunięć obecnie użytkowanych przez powoda trzeciej strony FB i pierwszego konta IG. Powód wskazuje, iż z uwagi na fakt użytkowania aktualnych kont tak jak poprzednich (zawierających informacje o środkach psychoaktywnych) zachodzi uzasadniona obawa, że pozwany po raz kolejny je zablokuje lub usunie (pозew, k. 3-15).

Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie udzielił powodowi zabezpieczenia roszczenia o ochronę dóbr osobistych w postaci swobody wypowiedzi i dobrego imienia (reputacji) poprzez:

1. nakazanie pozwanemu- Facebook Ireland Limited zaprzestania blokowania lub usuwania stron, grup i kont zakładanych przez powoda w serwisach Facebook oraz Instagram oraz blokowania lub usuwania treści publikowanych przez powoda na swoich stronach, grupach i kontach na Facebooku i Instagramie- na czas trwania niniejszego postępowania,

2. nakazanie pozwanemu- Facebook Ireland Limited na czas trwania niniejszego postępowania przechowywania danych zgromadzonych w ramach kanałów komunikacji wymienionych w pkt. 111 b wniesionego pozwu, to jest stron, grup i kont dotychczas założonych przez powoda na Facebooku i Instagramie wraz z wszelkimi treściami opublikowanymi na tych stronach, grupach i kontach przez powoda oraz komentarzami

zamieszczonymi pod tymi treściami przez innych użytkowników serwisów Facebook i Instagram wraz z osobami obserwującymi i lubiącymi, a w szczególności :

a) pierwszej strony FB, to jest strony SinPL w serwisie Facebook usuniętej 14 marca 2018 r.,

b) pierwszej grupy , to jest grupy „SIN- selekcja talerzy” w serwisie Facebook usuniętej 13 marca 2018 r.,

c) drugiej strony FB, to jest strony „Społeczna Inicjatywa Narkopolityki-SIN” w serwisie Facebook usuniętej 15 marca 2018 r.,

d) drugiej grupy, to jest grupy „Talerze” w serwisie Facebook usuniętej jesienią 2018 r.,

f) drugiego konta IG, to jest konta SinTalerze w serwisie Instagram usuniętego 16 stycznia 2019r.,

w zakresie pozwalającym na ich pełne przywrócenie w razie uwzględnienia niniejszego powództwa.

Jednocześnie Sąd oddalił wniosek o zabezpieczenie w pozostałym zakresie.

(postanowienie – k. 57-64)

Zażalenie na powyższe wniosł pozwany zaskarżając je w całości i wniosł o jego uchylenie i odrzucenie wniosku o zabezpieczenie roszczenia w całości, gdyż w jego ocenie w świetle przepisu art. 25 ust. 1 pkt. A i 2 Rozporządzenia nr 1215/2012 polskim sądom brak jurysdykcji do orzekania w przedmiocie wniosku o zabezpieczenie, z uwagi na zawarcie przez strony ważnej i skutecznej umowy jurysdykcyjnej, która obejmuje roszczenia o ochronę dóbr osobistych dochodzone przez SIN w niniejszym postępowaniu. W przypadku uznania przez Sąd, że brak jest podstaw do odrzucenia wniosku z uwagi na powyższe pozwany wniosł o zmianę postanowienia i oddalenie wniosku o zabezpieczenie w całości. W uzasadnieniu pozwany podał, że powód nie uprawdopodobnił swojego roszczenia i nie wykazał, że osobom prawnym przysługuje dobro osobiste w postaci „swobody wypowiedzi” ani, że jego inne dobra osobiste zostały naruszone. Ponadto działania pozwanego nie były bezprawne. Aby doszło do naruszenia dobra w postaci reputacji osoby prawnej zarzuty lub szkodliwe oceny muszą być wyrażone publicznie, tymczasem pozwany nie złożył żadnego publicznego oświadczenia, które obiektywnie skutkowało pogorszeniem wizerunku SIN lub utratą zaufania do SIN. Poza tym powiadomienie wysłane do innych użytkowników nie było zniesławiające ani nie sugerowało, że powód korzystał z platformy wbrew „prawu lub zadeklarowanej misji”. Powiadomienia widoczne dla użytkowników serwisów Facebook i

Instagram, stwierdzało tylko, że treść ta jest niedostępna. Poprzez zamieszczanie treści ułatwiających zażywanie nielegalnych narkotyków SIN świadomie i wielokrotnie naruszył Regulaminy i Zasady Społeczności Facebook i Instagram. Ponadto pozwany podał, że pkt. 1 postanowienia narusza przepisy prawa i nie jest możliwy do wykonania.

(zażalenie – k. 609-756)

W odpowiedzi na zażalenie pozwanego powód wniósł o jego oddalenie w całości. Podał on, że art. 35 Brukseli I bis w połączeniu z art. 1110³ § 2 k.p.c. stanowi niezależną podstawę jurysdykcji sądów polskich do zabezpieczenia roszczeń SIN przeciwko Facebookowi. Tym samym niezasadne byłoby uchylenie zaskarżonego postanowienia i odrzucenie wniosku SIN. W dalszej kolejności powód podał, że usuwając profile SIN Facebook pozbawił go wszystkich kanałów komunikacji w mediach społecznościowych, z wykorzystaniem których SIN realizował i informował o projektach prowadzonych na zlecenie i we współpracy zarówno z organami administracji rządowej i samorządowej, jak i uznanymi ośrodkami badawczymi. Usunięcia te nie były uzasadnione prawem ani interesem społecznym, naruszyły za to renomę i swobodę wypowiedzi SIN. Sąd Najwyższy przyjął szeroką definicję dóbr osobistych osób prawnych, wskazując, że są to wartości niemajątkowe, dzięki którym może ona prowadzić przewidziany zakres działań. Sąd Najwyższy podkreślił jednocześnie, że przy wyznaczaniu zakresu ochrony dóbr osobistych służących osobom prawnym podstawowe znaczenie mają każdorazowo cel działalności i funkcja konkretnych podmiotów, których dotyczy dana sprawa. Realizacja celów działania organizacji społecznych takich jak SIN wymaga stałego prowadzenia dialogu z otoczeniem, który przekłada się na budowanie zaufania i w konsekwencji pozyskiwanie nowych i większe zaangażowanie obecnych odbiorców, wolontariuszy, decydentów i donatorów. W przypadku SIN Facebook (oraz pomocniczo Instagram) pełniły rolę kluczowych narzędzi w tym zakresie, gdyż są one dla organizacji pozarządowym podstawowym środkiem dotarcia do opinii publicznej. Bez tych kanałów nie jest możliwe należyte i skuteczne wypełnianie zadań statutowych powoda. Usunięcie strony, grupy i konta w ww. serwisach doprowadziło do znacznego ograniczenia zasięgu publikowanych przez SIN informacji oraz utraty możliwości komunikowania się ze społecznością osób zainteresowanych działalnością organizacji. W ocenie powoda doszło również do naruszenia dobra osobistego w postaci jego renomy, gdyż Facebook informował swoich użytkowników, że usuwa treści nielegalne lub niebezpieczne. Kiedy więc następnie usunął profile SIN, to już sam ten fakt zasugerował odbiorcom, że takie treści, które zamieszczał SIN miały taki charakter. Dodatkowo usunięcie profili SIN spowodowało, że

powód nie był w stanie udokumentować działań komunikacyjnych, które miał on obowiązek prowadzić w ramach projektu badawczego Ministerstwa Zdrowia i które realizował właśnie za pośrednictwem usuniętych profili. Niemożność wykazania, że SIN należycie wykonał powierzone mu zadania podważała jego renomę w oczach grantodawcy (Ministerstwa Zdrowia) i konsorcjantów (m.in. Instytutu Psychiatrii i Neurologii).

(odpowiedź na zażalenie – k. 901-1040)

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd II instancji rozpoznając sprawę uznał, że zarzut pozwanego odnoszący się do braku jurysdykcji sądu polskiego w niniejszej sprawie jest błędny. Stosownie do treści art. 1103⁷ pkt 2 k.p.c. sprawy rozpoznawane w procesie, inne niż sprawy małżeńskie, sprawy między rodzicami i dziećmi, sprawy o alimenty, sprawy z zakresu prawa pracy, sprawa ze stosunku ubezpieczenia i sprawy z umów, należą do jurysdykcji krajowej także wtedy, gdy dotyczą zobowiązania niewynikającej z czynności prawnej, które powstało w Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis ten obejmuje w szczególności zobowiązania wynikające z deliktu i z bezpodstawnego wzbogacenia. W literaturze wskazuje się, że za miejsce zdarzenia wywołującego szkodę należy przyjąć zarówno miejsce, w którym nastąpiła szkoda, jak i miejsce, w którym doszło do zdarzenia będącego przyczyną szkody. Miejsce, w którym nastąpiła szkoda, jak i miejsce, w którym nastąpiło zdarzenie będące przyczyną szkody, oznacza miejsce, w którym nastąpiły szkodliwe skutki zdarzenia będącego źródłem odpowiedzialności (tak T. Ereciński, [w:] Kodeks, t. V, pod red. T. Erecińskiego, Nb 3).

Przepis art. 7 pkt 2 rozporządzenia sformułowany jest w sposób podobny do przepisu art. 1103⁷ pkt 2 k.p.c. i uzasadnia to odwołanie się do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej go dotyczącego. Jak bowiem stanowi przedmiotowy przepis, osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego może być pozwana w innym państwie członkowskim w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego - przed sądy miejsca, w którym nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę. TSUE wskazał, że na gruncie tego przepisu zachodzą podstawy do przyjęcia szerszego rozumienia pojęcia miejsca zdarzenia wywołującego szkodę. Po pierwsze, oznacza ono nie tylko miejsce gdzie była przyczyna szkody, ale również miejsce, gdzie szkoda się faktycznie zmateriałizowała, tzn.

wystąpił bezpośredni skutek ewentualnego bezprawnego działania pozwanego, czyli m.in. w Polsce. W świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przyjmuje się, że użyte w przepisie określenie sądy „miejsca, w którym nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę” oznacza nie tylko sądy miejsca, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące szkodę (czyli tu siedziba naruszającej firmy), ale również sądy miejsca, w którym zmaterializowała się szkoda, rozumiana jako dotykające poszkodowanego szkodliwe skutki zdarzenia będącego źródłem odpowiedzialności (vide: uzasadnienie uchwały SN z dnia 15 grudnia 2017 r. III CZP 82/17 i powołane tam orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości: z dnia 30 listopada 1976 r., 21/76 w sprawie Handelskwekij G.J. Bier B.V. p. Mines de Potasse d'Alsace S.A., z dnia 7 marca 1995 r. w sprawie Fiona Shevill, Ixora Trading Inc., Chequepoint International Ltd. p. Presse Alliance SA, C-68/93, z dnia 19 września 1995 r., C-364/93 w sprawie Antonio Marinari p. Lloyds Bank plc i Zuibaidi Trading Company, z dnia 16 lipca 2009 r. C-189/08 w sprawie Zuid Chemie BV p. Philippos Mineralfabrik NV/SA z dnia 25 października 2011 r. w sprawie eDate Advertising GmbH przeciwko X (C-509/09) oraz Olivier Martinez i Robert Martinez przeciwko MGN Limited (C-161/10), z dnia 16 maja 2013 r., C-228/11 w sprawie Melzer p. MF Global UK Ltd.

Na gruncie powyższego orzecznictwa, jak również stanowiska polskiej doktryny, należy przyjąć szerokie rozumienie miejsca powstania zobowiązania niewynikającego z czynności prawnej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Niewątpliwie naruszenie dóbr osobistych w postaci opisywanej przez powoda miało miejsce na terenie Polski. Mając na uwadze, że orzeczenie TSUE w sprawie eDate Advertising GmbH przeciwko X (C-509/09) zapadło na tle innego stanu faktycznego i pomiędzy podmiotami mającymi siedzibę na terenie państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Trybunał podkreślił jednak, że w przypadku naruszenia dóbr osobistych w Internecie poszkodowany może wytoczyć powództwo według swojego wyboru: po pierwsze, przed sądami państwa członkowskiego, w którym wydawca tych treści ma swoją siedzibę – z tytułu całości swoich krzywd i szkód; po drugie, przed sądami państwa członkowskiego, w którym znajduje się centrum jego interesów życiowych – z tytułu całości swoich krzywd i szkód; po trzecie, przed sądami każdego państwa członkowskiego, na którego terytorium treść umieszczona w sieci jest lub była dostępna, przy czym właściwość tych ostatnich sądów ogranicza się do rozpoznania krzywdy lub szkody spowodowanych na terytorium państwa członkowskiego sądu. Naruszenie dóbr osobistych w internecie jest bowiem tzw. deliktem rozproszonym, którego skutki powstają nie tylko w miejscu gdzie znajduje się serwer zawierający dane lub gdzie siedzibę ma firma naruszająca dobra osobiste, ale również w centrum interesów życiowych odbiorcy takiego naruszenia oraz

szerzej - opinii publicznej, która z takim naruszeniem dóbr osobistych może się zetknąć używając danego portalu. Nie ulega wątpliwości, że debata publiczna dotycząca polskich spraw publicznych, która toczy się w Internecie, mimo wirtualnego charakteru ma miejsce na terenie Polski. Należy zatem uznać, że skutki naruszenia dóbr osobistych również mają miejsce w Polsce.

Co więcej rację ma powód powołując się na art. 1110³ § 2 k.p.c. Jak wynika bowiem z tego przepisu jurysdykcja krajowa w postępowaniu zabezpieczającym istnieje także wtedy, gdy zabezpieczenie może być wykonane w Rzeczypospolitej Polskiej lub wywołać skutek w Rzeczypospolitej Polskiej. Niewątpliwie Sąd I instancji właściwie przyjął, że jest właściwy do rozpoznania wniosku o udzielenie zabezpieczenia. Wykonanie zabezpieczenia odniesie skutek na terenie Rzeczypospolitej, gdyż treści umieszczane przez powoda są sporządzane w języku polskim i adresowane do użytkowników, którzy są w stanie zapoznać się i zrozumieć zawartą w nich treść.

Przechodząc do samego zabezpieczenia roszczenia, w pierwszej kolejności Sąd II instancji odniesie się do pierwszej z przesłanek udzielenia zabezpieczenia, tj. uprawdopodobnienia roszczenia. W tym miejscu wskazać należy, że podniesione przez pozwanego zarzuty nie są trafne.

Podstawą udzielenia zabezpieczenia jest istnienie po stronie uprawnionego konkretnego roszczenia wynikającego z przytoczonych przez uprawnionego okoliczności faktycznych, którego ochrona wynika z obowiązujących przepisów prawa. Nie wystarczy uprawdopodobnienie abstrakcyjnego roszczenia wynikającego z przepisów prawa. Należy uprawdopodobnić, iż w konkretnych okolicznościach faktycznych uprawnionemu przysługuje roszczenie podlegające ochronie w świetle obowiązujących przepisów prawa. Uprawdopodobnienie nie wymaga niepodważalnych dowodów istnienia roszczenia. Nie oznacza to jednak, że każde twierdzenie uprawnionego o istnieniu roszczenia stanowi jego uprawdopodobnienie. Uprawdopodobnienie ma dać sądowi słuszną podstawę do przypuszczenia o istnieniu roszczenia. Różnica pomiędzy uprawdopodobnieniem a wynikiem postępowania rozpoznawczego stanowiącego podstawę wydania orzeczenia sprowadza się jedynie do tego, że uprawdopodobnienie nie wymaga zachowania szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym. Uprawdopodobnienie roszczenia oznacza zatem przytoczenie takich okoliczności, z których wynikać będzie, że roszczenie mu przysługuje, a okoliczności te będą przez niego uprawdopodobnione (por. T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz, Warszawa, 2006, t. 3, s. 400 – 401).

Tutejszy Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko zaprezentowane w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1961 r. IV CZ 54/61 OSNC 1963/6/114. Wymóg uprawdopodobnienia roszczenia oznacza konieczność uprawdopodobnienia przez uprawnionego istnienia roszczenia oraz tego, że roszczenie to mu przysługuje. Uprawdopodobnienie należy pojmować, jako środek zastępczy dowodu w ścisłym znaczeniu, niedający pewności, a wyłącznie prawdopodobieństwo twierdzenia o jakiejś fakcie i stanowi odstępstwo od ogólnej reguły dowodzenia faktów na korzyść tej strony, której ustawa zezwala w określonym wypadku na uprawdopodobnienie faktu, na który się powołuje zamiast udowadniania go. Uprawdopodobnienie jest słabszą formą od udowodnienia. Sąd nie wymaga na tym etapie postępowania, niepodważalnych dowodów istnienia wierzytelności. Jednak uprawdopodobnienie oznacza uzasadnienie zgłoszonych twierdzeń o istnieniu roszczenia, dające przekonanie o jego prawdopodobieństwie, a nawet pewność, będącą wynikiem postępowania zmierzającego do poznania rzeczywistości, ale bez zachowania szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym. Dany fakt jest uprawdopodobniony gdy prawdopodobieństwo jest wysokie i znajdzie potwierdzenie w materiale procesowym i przeważa nad materiałem poddającym wątpliwość okoliczności mające uprawdopodobnić żądanie.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd II instancji uznał, że Sąd I instancji słusznie stwierdził, że roszczenie powoda w postaci naruszenia dóbr osobistych – wolność wypowiedzi oraz dobre imię zostało uprawdopodobnione. Niewątpliwie usunięcie przez pozwanego kont i tym samym treści zamieszczanych przez powoda w serwisach społecznościowych Facebook i Instagram naruszyło swobodę wypowiedzi powoda. Pozbawiło to powoda możliwości wykonywania jego statutowych działań i znacznie ograniczyło krąg odbiorców. Uprawdopodobnienie roszczenia nie jest tożsame z jego udowodnieniem, tym samym argument o braku bezprawności będzie przedmiotem analizy Sądu w toku dalszego postępowania. Zgodzić się należy z powodem, że sam fakt usunięcia treści zamieszczanych przez niego w portalach społecznościowych stworzył wśród użytkowników tychże portali przeświadczenie, że działania powoda mogą być nielegalne lub niebezpieczne.

Przechodząc do drugiej z przesłanek zabezpieczenia roszczenia jaką jest istnienie interesu prawnego Sąd II instancji podziela pogląd wyrażony przez Sąd I instancji i również stoi na stanowisku, że powodowi udało się wykazać istnienie interesu prawnego w zabezpieczeniu. Interes ten określa się jako obiektywną w świetle obowiązujących przepisów,

czyli wywołaną rzeczywistą koniecznością ochrony określonej sfery prawnej, potrzebę uzyskania orzeczenia sądowego odpowiedniej treści. Celem zabezpieczenia jest udzielenie tymczasowej ochrony prawnej podmiotom jej potrzebującym. Interes prawny istnieje w przypadku, gdy zachodzi potrzeba zapewnienia uprawnionemu należytej ochrony prawnej, zanim uzyska on ochronę ostateczną, czyli zanim zostanie osiągnięty cel postępowania w sprawie, w związku z którym następuje udzielenie zabezpieczenia. Należyta ochrona prawna polega zaś na usunięciu naruszenia albo zagrożenia naruszenia prawa uprawnionego.

Usuwanie i blokowanie kont oraz grup zakładanych przez Społeczną Inicjatywę Narkopolityki w serwisie Facebook oraz Instagram, zwłaszcza o charakterze publicznym, uniemożliwia komunikowanie się powoda z adresatami umieszczanych treści oraz może spowodować spadek zaufania aktualnych i potencjalnych obiorców treści. Uzasadnia to uregulowanie na czas trwania stosunków między stronami poprzez udzielenie tymczasowej ochrony powodowi, to jest na czas trwania postępowania.

Z tych też względów Sąd II instancji orzekł jak w pkt. 1 postanowienia.

Monika Włodarczyk Agnieszka Derejczyk Karol Smaga

Z :

1. odpis postanowienia z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi powoda;
2. proszę odnotować, iż wniosek o wykładnię dotyczy postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia z dnia 11 czerwca 2019 r. i przedstawić sędziemu referentowi sprawy IV C 608/19.